

Normatorul

Artangel

Din meandrele timpului de pe scena vieții,
Scotocind prin zestrea soartei și a tinereții,
Din șușotul frunzelor din al pădurii sonor,
Se născu în depărtare, un proaspăt normator.

Din a pădurii feerie, proaspete culori
Îi îndulceau privirea, printre harnici muncitori,
Reci izvoare zgomotoase-i erau setea de-a trăi,
În a codrului împărăție... de a sluji.

Prin fâlfâitul vremii, timppuri se schimbă-n toi,
De prin trăsnete, furtună, sau cizme cu noroi,
Pășind pe urme de cerbi, cu al naturii dor,
Ajunse în fața unui falnic calculator!

El nu mai măsoară timpul, iar pentru el Divinul i-l măsoară,
Din teren colegii-i lasă fumul de țigară,
În negura vremii, meseria i s-a uitat,
Liniștit își face treaba... deși l-au declasat!